

Ja en Parlarem.

Un relat de: [Francesc Piñol](#)

El mosso d'esquadra, em va fer el senyal de parar. Ràpidament, vaig valorar les diferents opcions. Una: no aturar-me, amb la qual cosa posaria a prova i darrera meu, tota la eficàcia d'aquell cos policial tan memorable. Dues: Aturar-me. No n'hi havia cap més, i francament, em trobava cansat, capficat, degut als problemes que havien sorgit a casa la passada nit . No estava en condicions com per a jugar-me-la.

La meva dona em va dir allò tan original de :

-Joan, hem de parlar !!!

Encara no ho he fet. M'està esperant. Vaig fer-me el

suec. No volia entrar en un espiral castrador. Perdre temps en xerrameques inútils. Em calia trobar una solució ràpida. Més aviat soc de fets. Ara, el cotxe i jo restàvem en total silenci. Esperava les oportunes ordres. Podia preveure el que passaria poc després. Jo baixaria lentament del vehicle, ell em demanaria la documentació, jo posaria alguna excusa, aniria al maleter i trauria sobtadament l'arma amb la que deu minuts abans havia mort al meritori de la meva estimada esposa.

En finir la gestió amb el mosso, aniria a reunir-me amb ella, per reprendre la conversa que teníem pendent.